

Ik heb u een voorbeeld gegeven, opdat gij zoudt doen zoals ik gedaan heb. (Joa. 13, 15)

Gedenk in uw gebeden † de vrome ziel
van de heer

Maurice, Honoré VAN MELLO
echtgenoot van

Mevrouw Laura VAN DAMME

geboren te Overboelare, de 11 oktober 1905 en aan de gevolgen van een ongeval overleden in de kliniek te Geraardsbergen, de 8 december 1957, gesterkt door de laatste H.H. Sakramenten en de Pauselijke Zegen « In Articulo Mortis ».

Directeur van de Kredietbank

Prefect van de Derde Orde van Sint-Franciscus

Bestuurslid-Secretaris van de Bond van het H. Hart

Lid van het Sint-Vincentius a Paulo genootschap

Voorzitter van de Bond der Kroostrijke Gezinnen

Schatbewaarder van de Koninklijke Oudleerlingenbond van het Sint-Jozefinstituut en van Hadisco

Bestuurslid van het Sint-Gregoriuskoor

en van de Oudervereniging van het Sint-Jozefinstituut

—
Waardige echtgenoot en vader, diepovertuigde kristen, wist hij een weldoende invloed te verspreiden in zijn gezin en in onze kristene gemeenschap. Zijn vriendelijke blik won de harten, zijn bezadigd woord schonk overtuiging, zijn edelmoedig hart bracht de mensen dichter bij God.

Nu hij ons ontviel beseffen wij beter wat wij aan hem hadden.

Hij stond onder ons als een eik, recht en ongebogen, geworteld in voorvaderlijk geloof, zijn takken spreidend naar het veelvuldig apostolaat dat de H. Kerk aanbiedt.

Nimmer vergeten wij de dag van zijn afscheid: zijn woorden van medelijden voor de noodlijdenden in de vergadering van de Conferentie van S. Vincentius a Paulo, — zijn voorbeeld van diep-kristelijk leven in het volgen van het Triduum van de Derde Orde, — zijn gulle lach bij de blijde Jubelviering van zijn Derde Orde-broeders, — zijn vurig woord van aanmoediging tot een diep-godsdienschtig leven, als noodzakelijk middel om een vruchtbaar apostolaat uit te oefenen... Dat was zijn afscheidsrede tot zijn geliefde medebroeders.

Toen is hij gegaan, uit menslievendheid, om zijn oude medebroeders naar huis te brengen. Hij beklom de berg... maar daar is hij gesneuveld. De forse boom is gevallen op het ereveld van zijn kristen apostolaat!... Zo ook sprak Kristus, op een avond, als afscheid tot zijn geliefden: toen beklom Hij de lijdensweg uit liefde tot zijn volk, en stierf!

Heer, uw heilige Wil is ons een geheim en wij buigen het hoofd. Schoorvoetend nochtans en met schrijnend hart dragen wij die flinke man naar het graf. Doch nuklinkt uw Evangeliewoord ons in het oor: « Zo de graankorrel niet in de aarde valt en sterft, blijft hij alleen; wanneer hij echter sterft, brengt hij veel vruchten voort. » Joa. 12, 24. Daarom vertrouwen wij, dat dit kostbare pand, de deugden zal laten ontkiemen en opschieten, door hem zo kwistig uitgestrooid. Wij leggen ook geen bloemenkrans op zijn graf, want rond zijn schrijn staat een krans van kinderen, die getuigen van zijn kristen levensovertuiging!... Vader die in de hemel zit, wees Gij nu méér nog hun vader en geef dat de belofte die in hem niet ten volle in vervulling mocht gaan, rijkelijk in zijn kinderen moge openbloeien.

Geliefde echtgenote, hard viel u dit afscheid. De levenstaak die wij samen in godsvertrouwen opgenomen hebben, zal nu dubbel zwaar op u wegen. Onze kinderen, de levende relikwie van ons beider liefde, zijn in uw goede, moederlijke handen. Zij zijn ook in Gods handen.

Mijn kinderen, er zullen dagen komen in uw leven, waarop ik meer dan ooit bij u had willen zijn. Moeder weet wat ik u dan zou gezegd hebben. Draagt haar woord en mijn voorbeeld mee door uw ganse leven. Dan blijven wij allen samen: Vader en Moeder en mijn lieve kinderen.

*Een milde troost waren ons uw blijken van
kristelijke deelneming bij het afsterven
van hem die ons zo dierbaar was.*

Daarvoor danken U innig :

*De familiën VAN MELLO, VAN DAMME,
COSYNS, SCHAILLÉE.*

Druk. Van Nieuwenhove, Markt, Geraardsb.